

Veioza

Când am ajuns la el, tata purta o pijama ponosită.
Încovoiat pe marginea balustradei,
ne aștepta.

Am dat să-l îmbrățișez,
însă, cu chipul schimonosit de groază,
mi-a făcut semn să mă îndepărtez
(îi era teamă să nu îmi transmită boala).
N-am vrut să-l ascult, dar mama s-a răstit la mine
(nu îi stătea în obicei).

Chiar și-așa, bucuroși să ne revedem,
am coborât scara exterioară, în spirală,
care ducea în curtea sanatoriului.
Ne-am așezat acolo pe o bancă.

Au început să discute de-ale lor
în timp ce eu am pornit „în explorare”,
intrând în vorbă, de-a valma,
cu asistente, doctori, pacienți.
Mă fascina aparatura medicală învechită,
depozitată lângă peretele clădirii.

Se făcuse amiază și urma să plecăm.
N-am sesizat când s-a ridicat ceața și a răsărit soarele.
Eram la adăpost de durere, totuși în adâncul plămânilor ei,
departe de lumea reală,
devenisem minuscul și pășeam prin labirinturile complicate
ale aparatului röntgen.

Marcel Vișa

Ținta wolfram și tubul radiogen din sticlă,
transformatorul lui uriaș (o bobină cu spire groase din cupru)
deveniseră elemente ale unui *amusement park*.

La plecare, vecinul lui de pat ne-a dăruit o veioză
meșteșugită cu migală în zilele plicticoase de spital.
Sub abajur avea un alt abajur de carton,
în care erau decupate cu foarfecele forme grosolane de pești,
sirene și alte ființe fantastice,
un carusel rudimentar care începea să se rotească de îndată ce
becul se încingea.
Am așteptat cu înfrigurare seara, s-o aprind.
De-ndată a fost proiectată pe perete o lume magică.

A revenit acasă după mai mult de-o lună,
deși deloc nu părea să fie bine.
A dus-o așa până pe treișpe noiembrie.
În fiecare seară de priveghi am aprins la căpătâiul lui veioza,
Privind fix într-un punct,
aveai impresia că mortul lua, subtil, locul figurinelor,
plutea, supravegheat de ființe fantastice
care se derulau amețitor pe cei patru pereți,
iar camera se transforma într-un acvariu de lumină.

Tata se pregătește să moară

Ore în șir, pe scăunelul din fața sobei,
întoarce jarul cu un cârlig.
Flăcările iscate îi mistuie cuvintele.
În liniștea camerei disting fâșâitul de aripi al păsărilor
frecându-se de acoperiș.

Ultima zi.
Privește pierdut pe fereastră
un nu știu ce interminabil.
Am făcut, în locul lui, focul,
flăcările se întind, îi cerșesc ajutorul,
bolnave și triste, abandonate.
În hol, pisica a fâtat,
mama a învelit puii în cârpe.

Seara, între noi s-a instalat un perete de abur,
un paravan mâncat de molii.
Contorsionate de vânt, firele electrice au cedat.
Lumina gălbuie a lămpii
joacă violent pe fețele noastre împietrite.

Plec la culcare îndemnat de mama:
Odihnește-te, vin și eu.
Insomnie, bârne trosnind, viscol.

Marcel Vișa

Febra

Câinii adulmecă liniștea dinaintea furtunii,
ceasornicarii dorm în prăvălii cu storurile trase.
Orele de catifea trec alene, bușteni duși de ape spre gatere.
Minutele devin lipicioase ca panglica de muște din bucătăria
de vară,
se prind de trupul unui bolnav,
îl trag de sub cearșafurile îmbibate cu sudoare
spre gropile comune
care nu știu că sunt comune și că vor macera creația unui
Dumnezeu
ce ne-a pierdut la păcănele.
Unchiul plesnea muștele cu praștia
făcută din elasticul de prins celofanul borcanelor cu dulceață.
Îi vor întoarce favorul cândva, în roiuri,
înfruptându-și larvele din carnea mânuitorului de moarte.
Borcane goale vor fi împărțite femeilor din sat de pomană
oamenilor nevoiași care lasă de bunăvoie muștele să li se așeze
sub pleoape,
să-i bâzâie neconținut
ca niște rezistențe defecte ce încălzesc totuși inimile muritorilor.

Ninge

În salonul metalic țipă arcurile saltelei
înfipte în carnea zilei.
Anotimpul plecării coincide cu al sosirii.
Oamenii lasă în urmă străzile măturate
de pașii lor atenți.
Pete de întuneric lovesc plexiglasul dintre lumi.

Adun dimineți ce se ascund după ziduri,
mânate din urmă de arlechini cu cearcâne,
retrași în mânecile largi ale capotului de spital.

Mașina de scris abandonată în mijlocul vrafurilor de cărți
tastează la ore târzii mesaje de dincolo.
În salon, timpul face implozie,
urechile sensibile ale motanilor percep pocnetul surd al plecării.

Tocilar

M-au certat toate femeile,
începând cu mama.
Ascuțeam prea tare cuțitele.
Se tăiau când tocau ceapa, feliau pâinea,
tăiau gâtul mielului.

Veneam cu tata de la mină, obosiți,
legam rănile animalului cu fâșii murdare,
plângeam de mila lui și a cărnii gătite.
Îngropam viscerele departe de casă,
ne târam pe brânci, ca-n tranșee,
spre paturi improvizate din frânghii și bale de melc,
spre bordeluri soioase unde carnea aburindă trăia,
iar noaptea nu avea cheaguri.

Când eram mic,
bunicul m-a învățat să scuip piatra tocilei
rotind manivela cu grijă,
altfel intră necuratul în lamă,
cere sânge.
Degetele mele (întregi datorită lui)
presează rana din pieptul femeii de lângă mine.
Degetele ei apasă în somn clape invizibile.

Cuțitele zac împrăștiate pe jos,
mâncate de rugină,
iar eu iubesc lumea până la os.
Mai abitir ca o lamă ascuțită
am deprins gustul sângelui.